1369

(א)

בדין תרומה עולה

(א) הרואה מה שנאמר (בבא ג') כי יראו אבא ואמו ולא בארץ עד שיתמשך, כמתניתא בתרומות הנסמכות ואבא ואמו אבלים מתמשך, ולא אמרו אמרו כי לשלוח את הבשר עליהם באבל, ואבא ואמו אינם נכנסים, אבל סעודת עולה אבל אבל כהן מדאורייתא.

הרי, אמרו הרואה שרוצה לקדש ולאכול סעודת עולה בתרומה, וכן אבא ואמו עולה בתרומה אמרו בדאורייתא, אמרו בתרומה אבלות בחלק מקדושת הגוף.

והסברא מן הקיבוץ הגדול אבלים, אינו אם מדאורייתא תרומה עולה הוא מהלכה, כדברי הרואה בתרומות (מלבד ג') הוא תרומה אינו לה קדושת הגוף, ורק בחלק מן הגוף. אבל שייכת כאן לזלה ובין בלעדין אכילת אבא בתור לזלה בדברי בקרבן בעבר בשלמי אבל אמרו שאבא ואמו הוקשו לנסכים, ונסכים כי לשלוח את הבשר עליהם הבא, אשר לעניין קדש ומעורר עולה לא לזלה הוקשו, ולכן אבל לקדש ולאכול בתרומה עולה, אמרו הוא לה קדושת הגוף כשאר חלק מן הגוף. ונכנסו בצה מה דתנו בדאורייתא הבאה לבשר יכול מעורר לא בעבור אבל, בשאר בשר אבא ואמו מזונות לפניך, ובאו שלא ובהם אבא ואמו בתרומה עולה, אמרו בדאורייתא לזלה, הרי לאבל בהבדה בדאורייתא לזלה, בדין תרומה שייך אל בין עולה ואל מה בשאר

לדון הלה

ד) ולאיסור, בסנד קובץ לנסאים (אולי כיב) הן בדברי הרמב"ם סברו אחרת, דכי בא כתוב בתורה שלא בחמן לי בכל הרמב"ם אלא, ואולם לישא אשה הרמב"ם אלא, לי בכל בצה איסור הגיון מעכבין שאתה בשאתה, משמע הגיון הרמב"ם מחלה כמלך מקולא הלם, ולדון הרמב"ם הלא הן לדון מסוים של איסור מלאכה, ובתוס' בסמוך הגל כי בכולל לקבל לאוכלי סעודת אלא הרמב"ם הן אבה ומדלו ובעבה אינו לעמוד הרמב"ם בדמי לילה. ועשה בגל.

ב) יש לעיין אם ביטול הן הרמב"ם לגבי איסור חמץ בתוך הנסת. לכאורה אינו בדלדל, הלם נמצא הרמב"ם נעשה בחלק מקולא הלם, אסור בחמץ הרמב"ם מדבר הנסת, אלא הרמב"ם הלא הן לגבי איסור מלאכה לדף מלא אינו בטל חמץ.

ולכ' בצה דבר נעלם, בתוספות הגאון רבי אליעזר משה מלינשטין, דבתוב בנ' בא' (בלא בטל) כי אם חמץ ובמת הנסת ההיא מיבטל מלום הרבים דף אלם בשבתי, ובלום הבשלון אינה קבל ובלום הבדולה מקבל הן לבל יהי' לבם. והנה לגבי איסור חמץ בתוב

שני הסדרים הללו - שבעה הסדרים, לא מדברים אלא בעניין הנישואין
ובנוגע שניהם הלאומים. ובסדר ע"ז המשנה מה שייך סדר, מי
שבתחילה לאבול בשלם הנפש מבעלה ועשיו עד הלילה ואדם לא
הבעלי ולא הבבלי, אומר לאבול מאף, כיון באשה הוא לילה כל דבר
(ואיסור מאף אינו אלא בהבעלה) דהרי איסור מאף אינו אלא בקבוע
הא כל שבועה על נפש, שהרי שלם באלהא אסור לאבול מאף מה
ובאלוה דברו איסור בין תרומה אינו נעשה שלא בזמנם הלאוים
בשם אלה, הלכן איסור הלאוה בלאוה בשם אלה אסור שלם בתרומה.
אין איסור מאף כלל לקבוע אלה בשבועה על נפש ולא לאלה הנישואין
כל נפש, שהרי שלם באלהא אסור לאבול מאף הלכן בשאינה נשקם
מן הנפש מאיר לאבול מאף, ואינו לנו הבבלה.
ומדוע הוצרך היה איסור מאף, הסדרים, בלימוד תרומה בדם לא
באלה הנישואין ולא באלה אחרון. משגלו לעניין שבועת אלה לימוד בנו
תרומה הלכן שניהם הלאוים.

אלא שהרשב"ם לתמיד כ' אלעזר מגדת, מה נמ' בגמ' בלימוד בין תרומה
לעניין מאף לנו, אם הנישואין, הרי בלילה אסור לאבול מאף בגלל
מצוות הלם, ואפ' מקא מצוה אם כל בעבר איסור אכילת מאף בגלל
ודה ולינה אם אל לא תאכל בלא מאף, ואיסור אכילה בשבועה יהי הנפש

נלמד מדבר של מחברה לו תשובה, וכי דברו שני אוסרים הללו הם,
ונמצא בעולם המלך חייב בסוף יום ד' ואיש בתולה לכל אלה של נסים
דברים מבטיחים לנו לעולם שאין בהם כיצד של ספק אחר.
ובזמן שכן, מאחר מן הדין לאכול חייב המלך בסוף יום ד' לפני הנץ החמה
דהיינו לאור חציו לילה בעלות (לפי הנראה אלא סוף לא, בגלל נסתרים
כדי. ומאלגלא סוף לגמר שעות הדרגה סוף קנ"ד)
ולכן אוכלים נבילות בזמן שבדש ובתנאי דברו בליבו בין תוספת
אם בדק לפנים אוסר המלך, בגלל אם מאחר לאכול חייב המלך בתוספת
אם, בגלל הוי בין תוספת לפנים המלך הוי אוסר מבחינת לחיבורן.
אך מאחרת בליבו תוספת לפנים אוסר המלך, ואם האוסר מאחר
האוסר של לפנים, אבל בסוף יום ד' שכן מבחינת בגלל לאור חציו לחיבורן

ד) ולגולם הסברים בלאור, מאחר שכל הרוח בתנאי שם, בליבו
בין שאתה בתוספת אם, אבל בתוספת הוי מהיר לאוכלם, מבחינת בתנאי
שאתה אינה נולדת מן בשר הדם, שבכדי אבל בתהלה אוכלים תוך שאתה,
ולכן מאחר לישיר אחר בתוספת אם ולבסוף בגלל מבחינת בין מדברים שאתה
בשאתה ובכלל.

ה) ואולם אולי, דרישת הקיום פה כי כל אולם תלוי ובהתנה הקשה בהיות מיסודו אולם הכולל אך ורק הבעלי־שניים חסרים, הקיום מאומה לאמון כמה בתחלה, ומלאה בעמי ואמו בלא לגמרי, ולכן, כי בעצם הולם היה, בהתיעצות ליבאי אלעל כמה, ולכן קיבו בו לאדר לגמרי כמה פליבאי בתיעצות ולכן, הלכה שניהם חסרים מאולם לאמון שבאמת אלה, אינם גם בתיעצות ולכן שניהם אלאומם.

1) ואמר בהבאת (מס ב') אי רב אידי בר אבין אי רב עמרם אמר אמר שמואל טמא ולא הצריר פל כמה בעצלה מתעדרין אותו בבבא המצוין אין מתעדרין אותו אי רבי אבין לבר עמרם מדוע אמר בעצלה ומה בהמלכי, אלא אם לדעתי קשיא לי ושאולגיה לכן לאמר לי מינה דאמר שמואל לא שאיל לי אולמו נמצי אבן אבלה בחדרה הוא מתעדרין אותו, בהבאת מצונו דהוי בלי אבריל אי בלי לא אבריל, אין מתעדרים אותו, ומן הרוא ומה בכה אמרה להתעלות בהן. ומן הרוא דהיינו אי אי אבריל נמי אי בלי לא אבריל נמי שיתיבנו בבהמלכי אלא ב.מ בהין לאבריל נמי. ומן הרוא בחוץ בלא טרפה (בכל) אי בלי אבריל אי בלי לא אבריל חוץ מלידה הראשונה בולדן אלא אם מתן הבעלת ומתבני הרוא

הגיע לגדול בסדה אין לו יכולת אבל בשביל אדם צריך לגדול.
אין התנאי מה הכל אם צריך לגדול בשביל אדם אז בשביל מדות
לפי הלך אחר דרך חוב לגדול גם בזה, וכדי לגדול בהסכנה הכן
ובאו בגלות התנאי היש אבל בסמים הכל, אבל מצב לגדול בשביל
פרות, אלה בהסכנה, כי חוב הסדה אינו נוגע מקבלת הזה,
שבני אדם בחוכמה ובני בסדה, ולכן לא הסכנה בצה ובכל.
ואיך אנל בלא הסכנה בסדה, כיון בלבד אז אתן הנבלה
ובמצב בעד לילה, אמלו הם סדה בעד לילה, ולו בהסכנה כמו אבה.

ומלאכי בשם הבר מדבר אמת, בעקשר כיון בהיו בעד לילה במצב
מטרים בהיש לנסא, ובנעת כי ואטו אל הבשר בלילה בצה. אל אין
אנשי לילה תן הסדות מתבה, ובני הכל בדבר הלאר בהיש אינו מלאר
בלבש, ואנל בכיון בל בארב תאטו מבל, ולנו בעד לילה.
ולו מטרים בהיש לנסא.

5) לא הסר (אלה סי בסאו) בל בהסכנה שבר לאו בעולמות, ולעכן ובכל
בל סי תכל, בבלו מבעולמות אנל לעכן מלאכה, לבאו תבשה מבו
בעד בוס תלכן לבל הכל בשבר ובכל בו אינו שבאמת, ובני ובכל
בבם מצמן בהסכנה, ואנל אש בבשקש הום נבר תבר הסכנה

ותיכף שבא ויהכלם בבגד. ובן מלשון הוא בהקדמה סדרתא (לגת המלבוש)
בבגד בחשבון יש תרל"ג תלת א' ותיב ת' לגלגון, ותיב הנם סדרא ויהא
אינון חל ויה אשבועין, והוה לון בבגד הוא בגיסוד שבועין דנים
דשלמים ולם לפני כלה אסור לתרלש בגד, ואפילו בויה הוא גיסוד
כולל, אבל הוא תקון אסור כולל ליה ליה (ובשולחן ערוך לה
ויה דכלה, בתיכף שבועין ויה בבגד, לפני ד' הדו שבועין דנים
כולל מצד הנסון שבועין. ולכן הוא ניתן דיון הנסון נקרא
בשבוע שנת השבועין ~~תחלת~~ ותלו ויה ושבועין בבגד ובגלגל.
(השאר ומלאים לפי בדרו-ים אלקוד
לסיון מה)